

Forandring. Desuden vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at Københavns Magistrat foreslaar det samme, at man gaar ned fra 10 til 5 Aar. Det vil jeg derfor meget anbefale.

Den sidste ærede Talers Bemærkning om et og andet, som han savner i dette Lovforslag, skal jeg ikke sige andet til, end at jeg vil meget bede om, at man ikke kommer til at knytte for meget til disse Bestemmelser her. Som de fleste af os vist ville være enige om, ere de ret nødvendige, og jo mere man knytter til dem, des mere Fare kan der jo være for, at man ikke kommer igennem med det, som er paatrængende nødvendigt. Men alligevel, de to Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde, kan jeg ikke sige andet om, end at der er adskilligt deri, og navnlig med Hensyn til den sidste, om Statens Refusionspligt, er jeg enig med ham i, at det vilde være naturligt at sige en Gang for alle, at Staten bidrager Halvdelen af de Udgifter, som Kommunerne have til Alderdomsforsørgelsen, og at altsaa Loven af 9de April 1891 forandres i denne Retning. Hvad derimod angaar det, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa med Hensyn til Refusion mellem de forskellige Kommuner, kan det gerne være, at han kan have nogen Ret i de Betragtninger, han ogsaa der fremsatte, men jeg ved dog ikke, om det vilde være heldigt at komme ind paa at gennemføre disse Tanker her ved denne Lejlighed; jeg tror dog, det vilde være heldigere at opsætte den Slags Ting, til vi naa saa vidt, at vi kunne komme til en gennemgribende Reform af hele Alderdomsunderstøttelsesloven og alt, hvad dermed staar i Forbindelse.

Ja, med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag paa det bedste.

Johnsen: Der er neppe mange udkomne Love, som have været Genstand for en stærkere Kritik end Alderdomsunderstøttelsesloven af 9de April 1891, en Kritik, som ved Siden af at anerkende det betydelige Gode, Loven jo er for trængende, som ellers vilde være henviste til det offentlige Fattigvæsen, fremhæver de betydelige Skavanker og Mangler, som Loven lider af. Det erkendes dog samtidig, at det er forklarligt, naar Loven er saa ufuldkommen, som den er, idet den var et Hastværksarbejde uden forudgaaende nøjere Overvejelser, og uden at man havde noget Forbillede andetsteds fra til Vejledning, idet der ikke i noget andet Land eksiste-

rede en tilsvarende Lov. Var det nu saaledes, at de væsentligste Anker, som rejses mod Loven, angik de enkelte Bestemmelser, vilde det vel være mindre vanskeligt at komme til en Forstaaelse om at faa Manglerne rettede, men den største og vægtigste Indvending, der gøres imod Loven, og som vistnok deles af flere og flere, efter at man nu i over 10 Aar har iagttaget dens Virkninger, angaar et Hovedprincip deri, det Princip: Hjælp af det offentlige, ved fuldstændig Forsørgelse uden for Fattigvæsenet, uden at vedkommende har ydet noget som helst positivt Bidrag dertil, idet den Fordring, der stilles til de paa-gældende, at de skulle holde sig fri for Fattigvæsenet i 10 Aar, jo kun er noget negativt. En saadan Bestemmelse, hvorefter den, der ved Flid og Nøjsomhed har erhvervet det nødvendige til sit Udkomme i sin Alderdom, intet faar, medens den, der har sørget for at forbruge Alt, hvad han har tjent, faar fuldstændig Forsørgelse af det offentlige, kan naturlig ikke andet end virke hemmende paa Erhvervslysten og Sparsommelighedstilbøjeligheden i store Dele af den ubemidlede Del af Befolkningen, — og den er derved skadelig for Samfundet. At det virkelig er saaledes i mange Tilfælde, derom foreligger der bestemte Udtalelser fra Kommunalbestyrelsen og andre, som have haft Lejlighed til at iagttage Loven i Praksis, og det kan vel befrygtes, at dette vil vise sig i endnu højere Grad, efterhaanden som de yngre, som have haft længere Tid til at gøre sig fortrolige med Loven og at indrette sig med den for Øje, rykke op til 60 Aars Alderen. Men Loven bliver derved ikke, hvad den burde være: en Spore til Arbejdsomhed, Nøjsomhed; den bliver snarere en Præmie paa ikke at bestille mere end lige til det daglige Udkomme og ikke at lægge noget til Side til Alderdommen. Denne Hovedfejl ved Loven vil neppe i tilstrækkelig Grad kunne afhjælpes ved at rette enkelte Bestemmelser deri, om der end derved vilde kunne rettes en Del af Manglerne, og jeg skal i saa Henseende anerkende, at det foreliggende Forslags Gennemførelse vil være til Nytte og hensigtsmæssig. Men det vil kun kunne ske ved en mere gennemgribende Forandring, saaledes at den bygges paa et andet Grundlag i Fremtiden, og det nærmest liggende turde da være at gaa Forsikringsvejen, ved Indretning fra Statens Side af en Folkeforsikring til Forsørgelse i Tilfælde af Invaliditet og Alderdom, hvortil alle, som en saadan Forsikring beregnedes paa, maatte udrede et passende Kon-